

למות מאהבה?

האם מישגל יכול לגרום למוות? ודאי שכן -

על הנחה מוזרה זו מבוססת קומדיה שוודית חדשה, שבוים עלידי אדם ש' הקדיש דווקא חלק נכבד מן הקאריירה שלו לפוסולריזציה של המישגל בקולנוע. זהו וילגוס שיומן, איש הידוע בשער רוריות שעורר בסרטיו. 4910 הוא הראה מישגל של נערה עם כלב, באני סקרנית בצהוב התבונן בזוכית מגדלת בכל נסיון גתיה וחוויותיה של נערה שוודית בריאה. הסרט היה לסנסאציה בכל העולם, הגיע עד בית-המשפט העליון בארצות-הברית -- אשר פסק כי זוהי אינה תועבה, אלא מינשר סוציאלי. בכך נפתח שער רחב בפני כל גל סרטי ההורנו המציפים את אמריקה, מכל הכינוונים.

וזה בדיוק מה שהרגיז את שיומן, הביא אותו לבימוי סרטו החדש, טרוול, המתחיל בתאוריה המוזרה: מישגל יכול לגרום למוות.

כאשר עשיתי את אני סקרנית-בצהוב" הוא מסביר, "האמנתי שאני מפלס דרך חדשה לביטוי כן של בעיות האדם, ללא הצביעות שאפיינה קודם את ענייני היר מין.

"אלא שלצערי הרב, לא במאים דגולים כמו ברגמן, פולנסקי או סליני הלכו בן עקבותי, אלא כל מיני סוחרים-מין, לכן החלטתי לעשות פארודיה על סרטיהם." סיפורו של שיומן מתאר זוג צעיר אשר נישא כדת-וכדין, אולם במשך חמש שנים תמימות אינו מקיים יחסי-מין, מתוך אמור נה טפלה שזה יכול להביא למותם.

השניים דווקא מאושרים מאוד זה עם זה, והמין אינו חסר להם כלל, עד אשר בא זוג ידידים ועושה להם שירות דוב. הוא שולח אותם לכומר להתייעצות.

זה מבלי להרהר פעמיים, מודיע כי הנישואים אינם תופסים כלל, אם לא הוציאו לפועל כדת-וכדין. הדבר גורם משבר חמור לשניים, הם שוקעים בסידרה של היות סוריאליסטיות, באחת מהן, מוצא הבעל את עצמו במיטה מפוארת, בחברת ארבע גופות עירומות המזמרות את הירביעה מתוך ריגולוט.

בסופו של דבר חוזרים בני הווג זה אל זה, מגלים כי אפילו יחסי-מין אינם מסור גלים לקלקל את ההרמוניה ששררה בייניהם.

מה שנקרא מהסיכת-מין -- אבל בכיוון הפוך.

תדרין

תל-אביב

*** מיני ומוסקוביץ (תכלת, ארצות-הברית) -- סיפור-אהבה מוזר בין פקידה במוזיאון לשומר במגרשי הניה, מביים באינטימיות וברגישות, ומציג לא רק את המיוחד שבשני הגיבורים אלא גם את המור ששכל אמריקה, כדאי לראות. *** הצגת הקולנוע האחרון נה (פריז, ארצות-הברית) -- תיאור נוס-

האוכללים

של ישו

תיאורמה (בניחודה, תל-אביב, איטליה) -- זהו סרט המוגבל אך ורק למשוגעים לקול-נוע, אלה שמוכנים לשבת בשקט ולהתרכז, גם כאשר אין הדברים המוצגים על הבד ברורים לחם מייד, גם כאשר הם נדרשים להשקיע מאמץ אינטלקטואלי ניכר תוך כדי הציפייה, עלימנת להבין את המתרחש.

פאזולוני, שעשה סרט זה כהשקפה פרטית שלו על הנצרות ותרומתה לאנושות, מתאר קורותיה של מישפחה בורגנית אמידה, אב, אם, בן, בת ועוזרת, לתוכה חודרת דמות מיסתורית ומוזרה של צעיר, המתנה אהבים עם כל אחד מהם לחוד, פותח בפניהם אופקים חדשים לחיים שונים מאלה שהכירו -- ונוטש אותם לייאוש ובדידות הנו ראה החופפת לבלתי ניסבלת, אחרי שזכו לאושר במהיציגו.

הרמו ברור: ישו, אשר הביא כביכול תורה של הת-מסרות עצמית שצריכה לגאול את האנושות, לא המטיר אושר על בני האדם, אלא הותיר אחריו עולם אומלל עוד יותר מזה שהיה לפני כן.

רמו זה היה כנראה הגורם לכך שהכנסייה הקתולית החרימה את הסרט, לאחר שהרעיפה עליו פרס בפס-טיבל ונציה, כאשר נדמה היה לה עדיין שמדובר במעין פאסיון מודרני.

אולם אין זה אלא חלק מן המשמעות של סרט איטי ובלתי-רגיל זה, הנוגע גם במשמעות האמנות -- מציג את דמוי המשיח כמעריץ של המשורר הצרפתי המקולל רימי

סמפ וג'רוטי: אחרי האושר, ייאוש

בו -- מנגן את תחינת המנוחה מתוך הרקוויאם של מוצארט, מן הרגע בו עוזב הצעיר המיסתורי את חיק המשפחה -- מרבה בצילומים מדחיימים של מיטשחים עצומים ורוקים, בהם הולכים האנשים לאיבוד.

בקיצור, זהו סרט שהמעוניין באמנות הקולנוע ירבה לראות כמה פעמים, מצד שני, קצת קשח להמליץ על צמייתו בקולנוע בניחודה, שמערכת הקול הפגומה שלו ואיכות מכונות-ההקרנה, הופכת חלק נכבד מהצפייה לסבל.

הנוהפה

הנוזרה

האלמנה קודאר (אלנבי, תל-אביב, צרפת) -- מי שחשב כי החתול הוא חווייה אנושית בלי תיירגילה, ושחבמאי גרניה-דפר הוא האיש המתאים ביותר להעלאת סיפורי ג'ורג' סימנון על הבד -- ודאי ישמח לקראת הזדמנות נוספת לחזות בדרך בה מתעללים בסור פר הבלגי המפורסם.

החתול היה מלודרמה מן הסוג הפחות מעמיק, שעבד דה בעיקר בזכות הצמד סיניורה-גאבן -- צמד שמילא באישיות שלו את החורים שנוצרו בתסריט. האלמנה קודאר הוא מלודרמה פשטנית, שאינה מניחה די חורך לצמד סיניורה-דילון להסתיר את המגמים שבתוכה.

יחסי הקירבה המוזרים שבין אלמנה, בעלת חווה, המסוכסכת עם משפחת בעלה המנוח, לבין צעיר מיסתורי המוצא מיפלט בחוותה -- הופכים בידיו של גרניה-דפר לספור כבד ומונוטוני למדי, המדגיש יתר על המידה את חשיבות הצלע השלישית במשולש.

זוהי נערה חושנית, המספקת לצעיר את כל אותו תענוגות גוף שאינו יכול כבר למצוא באלמנה המזדקנת. לעומת זאת, כל מיני נקודות אחרות בתוך הסיפור, שצריכות להיות בעלות משמעות, הולכות בכלל לאיבוד, כשמוזכרים אותן סתמית, ללא כל קשר או תפקיד בעלילה. כמו, עצם היותו של הצעיר אנארכיסט הנמלט מן

סיניורה ודילון: יחסי-קירבה מוזרים

המישטרה, מוזכרת בכתובת שבתחילת הסרט ובסיומו. אבל אין לזאת כל חשיבות במיסגרת העלילה עצמה.

אמנם נוכחותם של סימון סיניורה ואלן דילון בתפ-קידים הראשיים, מעוררת אמון, בזכות אישיותם של השח-קנים -- אם לא בזכות תפקידיהם. אבל אין בכך כדי להפוך מכשיר מלודרמטי לסחיטת-דמעות לסרט טוב.

טלגי של האווירה בעיירה שכוחת אל ב-אמריקה, בתחילת שנות החמישים, כאי שר החום והכנות היו עדיין תכונות מכריכות מעבר לאוקיאנוס. סרט עצוב ומי-עניין של פיטר בוגדנוביץ.

**** קאבארט (פאר, ארצות-הברית) -- ימי עליית הנאצים בגרמניה כי פי שהם משתקפים בחיי אנגלי צעיר וא-מריקאית ששואפת לכוכבות, החיים בברי-לין בצל צלבי הקרס העולים, וכפי שהם מוצגים, בצורה משכנעת עוד יותר, בי-קטעי קאבארט בהם מבריקה נוכחותו של גיזאל גריי כמנחה.

*** לידה עץ העיר (אסתר, צר-פת) -- סרט-מתח מצולם להפליא כגורי-נים כחולים-אפורים, העומד מאחורי מס-וזה של התמודדות בין בלש לכנופייית שוי-דדים, על כך שאין מותר איש החוק מר-אנשי הפשע, משחק ובימוי מסוגננים ל-הפליא, עם אלן דלון, במאי: ז'אן פיא-ר מלוויל.

ירושלים

*** בעין ערומה (סמדר, ארצות-הברית) -- שילוב מעניין ויוצא-דופן בין חומר תעודי על הפרעות בשיקאגו, שליוו

שלושה עץ אחת ב"טרונז" מי צריך את המין?

את הוועידה הדמוקרטית ב-1968 שם, לי-בין עלילה שבעצם באה להסביר פשר פרעות אלה, במאייצלים: האסקל וקלר.

*** תרגיל בנישואין (רוו, צר-פת) -- סרט מסוגנן להפליא של פרנסו-אה טריפו, המלווה את גיבורו האוטוביו-גרפי, אנטואן דואגל, בהתנסויותיו הרא-שונות כאיש נשוי, משחק של צבעים ושל מבטים המדברים בקול רם מאוד בסרט שלכאורה, לא קורה בו שום דבר שאינו רגיל בחיי כל אחד מאיתנו.

חיפה

*** הנקמניות (ארמו, ארצות-הברית) -- תרגיל משכנע באימה, בו נזר-פל חייל אמריקאי במלחמת הצפון נגד הדרום, קרבן לבעלת פנימיית נערות, לי-מורה העובדת איתה, ולתלמידותיה, ההוסי-כות אותו לכלי-שרת בידן.

*** מאקבת (שביט, אנגליה) -- אולי לא נאמן ביותר לרוחו של שקספיר, אבל סרטו של רומן פולנסקי ראוי שיר-אוהו בזכות השיחזור המרתק של התקו-פה, ורעיונות חזותיים שרק על דעתו של פולנסקי היו עולים.